

A névegységesítés eredményei a magyar tengerfenék-domborzati nevek körében

1. Bevezetés. Jelen dolgozat szerzője – térképészként – a korszerű magyar tengerábrázolás megvalósítása érdekében végzett kutatásai kapcsán a domborzatábrázolás kérdései mellett a térképi névrajz kérdéskörével is foglalkozik, hiszen a földrajzi nevek (a helynevek) a térképi ábrázolás szerves részét képezik. A tengerekkel kapcsolatos magyar nyelvű névanyag megállapítása, kezelése ugyanazon kérdések megoldását feltételezi, amelyek a szárazföldi objektumok megnevezésével kapcsolatban is felmerülnek: helyesírási kérdések, standardizálás, „hivatalos” nevek megállapítása, névváltozatok kezelése, névtárszerkesztés stb.

A Magyarország földrajzinév-tára II. készítésével 1976–1981 között szerzett tapasztalatok, a továbbfejlesztési lehetőségek irányában végzett vizsgálódások (1979–1985) alapozták meg a szerző akkor induló és máig tartó, a tengernévrajzzal kapcsolatos kutatásait. Az elmúlt 30 év ez utóbbi terén született eredményeinek vázlatos áttekintését ismerheti meg az olvasó a dolgozatban.

2. Az elmélet. A szárazföldi nevek körében oly gyakran problémát okozó exonimakérdés a tengeri területek névrajza esetében viszonylag kis területek, az ún. parti tengerek zónáitól eltekintve fel sem vetődhet, hiszen egyedüli szuverenitáson kívüli területekről beszélhetünk. Ezek névanyagának létrehozására (megállapítására), névhasználatának egységesítésére (standardizálására) egyetlen állam sem formálhat igényt. (Ilyenek – a szárazföldek esetében – az Antarktika területén vagy a Naprendszer esetében a Földön kívüli égitestek felszínén kialakult képződmények nevei is.)

Természetesen az exonimakérdés meglétének hiánya semmiképpen sem jelentheti azt, hogy bármely nép a nemzetközi gyakorlatban kialakult névhasználatától függetlenítheti magát, hiszen így nyelve teljesen elszakadna a nemzetközi kommunikációtól. Ugyanakkor az sem járható út (bár mutatkoznak rá törekvések), hogy a különböző objektumok azonosítására egy „széles körben elterjedt, használt és ismert nyelvnek”, például az angolnak vagy – mint az égitestek esetében ez gyakori – a latinnak a neveit változtatlan formában használják földrajzi, pontosabban „holdrajzi”, „marsrajzi” stb. névként (helynévként) a különböző nyelveken beszélő emberek. Minden népnek joga, hogy nyelvi sajátosságainak megfelelő fogalom- és megnevezésrendszert használjon, és minden nép tudományos kutatóinak kötelessége az ilyen rendszer létrehozása.

Egyedül az arany középút járható tehát. Egy-egy adott nyelven azonban törekedni kell a mesterségesen kialakított névanyag nemzeti egységesítésére, hogy egyazon objektumra ne több névváltozatot használjunk. Ugyanakkor ezeknek a neveknek „emlékeztetniük” kell az eredeti névadó által megállapított nevekre, hiszen ezen mesterséges névadással keletkező tudományos megnevezések a névadó nyelvből levezetve a fogadó nyelven tükörfordítással, illetve a fogadó nyelvhez igazítottan jelentkeznek, gyakran exonimaszerűen viselkednek.

3. Előzmények. A tengerekkel kapcsolatos névanyag négy nagy csoportra osztható: óceánoknak, tengereknek és önálló tengerrészeknek, azaz a vízfelszínnek a területi nevei; tengeráramlásnevek (valójában szintén területi kiterjedésű, sávokat jelölő nevek); szigetnevek (igazából szárazföldieknek tekintett nevek) és tengerfenék-domborzati nevek (a tengervízzel fedett szilárd földfelszín nevei). A térképi névrajz oldaláról érintőlegesen foglalkoztam ezekkel a kérdésekkel (a leggyakrabban használt földrajzi köznévi utótagok és megkülönböztető/egyed[ies]ítő névelemek típusai névcsopontonként: MÁRTON 2007, MÁRTON–GERCSÁK 2007), de mélyebb nyelvi elemzésekre még nem került sor.

A tengerek és tengerrészek (öblök, tengerszorosok, csatornák, átjárók stb.) megnevezései a felfedezésekkel párhuzamosan már korán kialakultak, és természetesen a magyar nyelvű leíró földrajzi szakirodalomban is egészen korán megjelennek a földrajzi ismeretek gyarapodásával párhuzamosan. Ezek a nevek megtalálhatók térképeinken, földgömbjeinken és atlaszainkban is. Magyar nyelvű glóbuszok a 19. század közepétől már viszonylag gyakran és nagy számban jelentek meg (MÁRTON–PLIHÁL 2010). A fenti nevek változásának vizsgálatát – javaslatomra, diplomamunka keretében – SZABÓ VIRÁG (2010) kezdte el tanszékünkön, felhasználva a Virtuális Glóbuszok Múzeuma interneten is könnyen hozzáférhető (<http://vgm.elte.hu>), nagyítható-kicsinyíthető 3D-s „hasonmás” glóbuszmodelljeit, amelyek eredeti névrajza is jól olvasható (MÁRTON–GEDE–ZENTAI 2008).

A földrajzi megismeréssel párhuzamosan gyarapodó névanyag jellemző a felszíni tengeráramlások, valamint a szigetek jelölésére és névvel való megkülönböztetésére is. A szigetek esetében a természetes névadással keletkezett, a bennszülöttek által használt nevek helyett a „felfedező”, a hódítók általi birtokbavételt követően adott, mesterséges alkotású megnevezések és exonimákként ezek tükörfordításai terjedtek el leginkább (MÁRTON 2007).

A mélytengerek megismerése, különösen a tengerfenék-domborzat feltárása azonban lassabban folyt. Mivel nem állt össze egységes képpé a domborzati formák serege, nagyon nehezen jött létre egyfajta rendszerezés. A térképészek még komoly atlaszokban sem igen erőltették a névrajzot, hiszen nem volt megfelelő részletességű, a szárazfölddel összemérhető domborzati háttér sem. A 19. század közepén, a mélytengeri távírókábelek lefektetése okán meginduló, mélységmérésekkel párosuló tudományos tengerkutatás nyomán aztán megjelentek a 80 (Gotha, 1899), 40 (Édinburgh, 1895–1899) és 10 milliós (Monaco, 1903–1905) méretarányú ún. általános mélységtérképek. Ezek azonban elsősorban a szárazföldközeli területekről adtak elfogadható tengerfenék-domborzati képet, így a mélytengerek ábrázolása igen-igen elnagyolt maradt. (MÁRTON 2010: 50–61.)

A címben foglalt témánk szempontjából azonban az a fontos, hogy „A berlini nemzetközi földrajzi kongresszus (1899), azután a stockholmi (1899), majd a krisztianiai [ma Oslo – M. M.] (1901) oceánográfiai konferenciák kifejezték abbéli óhajukat, hogy [...] a tengeralatti helyszínrajz terminológiája megállapíttassék”, a berlini kongresszus által kiküldött bizottság pedig 1903-ban Wiesbadenben „elfogadta a tengeralatti domborzat formáinak SUPAN-féle terminológiáját.” (RICHARD 1912: 68) Ezt a lépést a tengerfenék-domborzati formák nemzetközi standardizálásának az első lépéseként értékelhetjük. Ennek nyomán azonnal megindul a különböző nemzetek (nyelvek) fogalomrendszerének a kialakítása is, és (többnyire tükörfordítással) létrejönnek az exonimaszerűen viselkedő tengerfenék-domborzati nevek. Hazánkban például 1912-ben, PÉCSI ALBERT fordításában jelent meg RICHARD 1907-es *Oceánográfia*, amely a három nagy óceán vázlatos mélységtérképét ábraként közölte, viszonylag gazdag névanyaggal. Ezt a PÉCSI-féle anyagot

tekinthetjük a kezdetnek. Ekkor még volt magyar tengeri kijáratunk az Adriára (Fiume), még volt magyar tengerkutató (gondoljunk a Leidenfrost Gyula vezette, a Magyar Adria Egyesület szervezte, állami támogatás nélkül, horvát kutatókkal közösen végrehajtott 1913–1914-es Adria-expedíciókra), a magyar leíró földrajztudomány számára sem lehetett tehát közömbös a tengerekkel kapcsolatos bővülő ismeretek nyomán követése.

A RICHARD-könyv az említett átnézeti óceántérképek mellett számos részletidomot bemutató ábrát is tartalmaz, természetesen megnevezve az ábrázolt képződményeket. A könyv fordításában a részleteket bemutató ábrák megnevezései nincsenek szinkronban a folyószövegben szereplő nevekkal, illetve az óceánokat bemutató átnézeti mélységtérképek névanyagával. Megjelentek tehát egy adott nyelv – a magyar – névváltozatai egyazon művön belül, nyomtatékosan rámutatva arra a problémakörre, hogy a standardizálás egyaránt érinti a földrajzi közneveket és a megkülönböztető/egyed(ies)ítő névelemeket külön-külön és együttesen is. (Feltételezhetjük, hogy nincs ez másképpen az eredeti, francia nyelvű RICHARD-könyvben sem.)

Az I. világháborút követő békediktátum megfosztotta Magyarországot tengeri kapcsolatától, amit a II. világháborút követő békekötés is megerősített. Ennek következtében – úgy tűnik – a földrajztudomány is elvesztette korábbi, mindenre kiterjedő érdeklődését, és inkább csak a fizikai oceanográfia kérdéseivel foglalkozott. A tengerfenék jellemzése, a formák ismertetése és főképpen megnevezése lépcsőről lépésre háttérbe szorult. Ezt igazolhatják KÉZ ANDOR (1952), KOCH NÁNDOR (1960), HALTENBERGER MIHÁLY (1965), SZABÓ LÁSZLÓ (1968), KURUCZ ANDOR (1982) vagy éppen a közelmúltból SZABÓ LAJOS (2009) kapcsolódó munkái. Az érdeklődő e munkák teljes névanyagát megtalálhatja korábban megjelent dolgozatomban (MÁRTON 1992), beleértve a SZABÓ LAJOS által megadott formanévrajzot is, az ugyanis a KURUCZ-féle anyag változatlan átvétele.

A magyar térképészet sem mutatott fel semmilyen említésre érdemes fejlődést egészen az 1970-es évek végéig. Akkor a szükség – az 1985-ben megjelenő Nagy világatlasz szerkesztése, valamint az ugyancsak ekkorra elkészülő ún. festett világtérkép, A Föld felszíne – már halaszthatatlanná tette a kérdés megoldását. A Földrajzinév-bizottság (FNB) 32. ülésén FÖLDI ERVIN (1979) előterjesztésében tárgyalt „a tenger alatti domborzati nevekről”, és jóváhagyta a kérdéskört vizsgáló munkacsoport jegyzékét „az általános fogalmak magyar megfelelői”-ről. 65 angol nyelvű fogalomra 42 olyan magyar megnevezést határoztak meg, amelyek a magyar tengerfenék-domborzati nevekben földrajzi köznévként is használhatók. Elfogadta az FNB a magyar földrajzi nevek előtagjainak 6 pontban összefoglalt képzésmódját is a forrásnyelvi (elsősorban angol) névalakokból. Az FNB e munkája a magyar tengerfenék-domborzati nevek standardizálásának a kezdeteként értékelhető. Ennek az anyagnak az első felhasználása – az életre hívó és már említett munkákat is megelőzve – már az 1982–1983-as kiadású Gazdasági világatlasz kontinens- és óceánátnézeti térképlapjain és világtérképén megtörtént.

4. Az elméleti eredmények hasznosulása a további kutatásokban és a gyakorlatban a Kartográfiai Vállalatnál (KV) 1991-ig. Egyetemi doktori dolgozatomban (MÁRTON 1985) az amerikai névtárakra támaszkodva – esetenként kiegészítve vagy akár felülbírálván az FNB korábbi döntéseit – magam is foglalkoztam a térképi névrajz e sajátos területével (vö. MÁRTON 1986). A dolgozat sikeres megvédése kutatási témák sorát indította el a KV-nál. Így a domborzatábrázolás további kutatása 1986–1990 között A Föld domborzata és vizei (A Föld szilárd felszíne) című térkép szerkesztéséhez kapcsolódóan folyt,

1986-tól elindultak a Tengerek és tengerfenék-domborzati képződmények többnyelvű névtárának előmunkálatai (MÁRTON 1987, 1989), és 1987-től elkezdődött egy tengerfenék-morfológiai atlasz mintalapjainak a készítése is.

Ugyanakkor mind a domborzatábrázolás, mind a névrajz területén elért, az egyetemi doktori dolgozatban összefoglalt eredmények gyakorlati hasznosítására is sor került. 1985-től folyt a 25 cm átmérőjű Domborzati földgömb szerkesztése, amelyben a többnyelvű névtárakkal kapcsolatos új kutatási eredmények is hasznosultak, mivel a magyar nyelvű kiadás mellett angol, német és cseh változat is készült (1987). 1986-ra készült el a 40 cm átmérőjű Szétszedhető szerkezeti morfológiai Föld-modell, amelynek angol nyelvű változatát 1988-ban adták ki. Ez utóbbi a Nemzetközi Térképészeti Társulás (International Cartographic Association – ICA) 1989-ben Budapesten megrendezett nagyszabású konferenciáján elnyerte a Legjobb szemléltetőeszköz díját, nemzetközi lehetőségeket is megnyitva a magyar kutatás számára a Tengerek és tengerfenék-domborzati képződmények többnyelvű névtára témakörben, egyúttal magyar részvételt is biztosítva a Társulás Tengertérképezési Bizottságában. A folyó névtani kutatások eredményeképpen született közel 100 oldalas kézirat tanulmány (MÁRTON 1990) tette lehetővé a KV 1985-ös Nagy világtalaszának a negyedik kiadást követő jelentős tenger névrajzi átdolgozását és bővítését. Ennek az eredménye 1992-ben, Földrajzi világtalasz címmel jelent meg. Máig ezt a névanyagot használja a Cartographia Kft., a KV jogutóda a világtalasz különböző kiadásaihoz. Az atlasz a javítások előtt 2300 helyen megírt 550 tengerfenék-domborzati nevet tartalmazott (egy-egy név több oldalon is szerepelt). Az 550 névből 175 változott meg. 65 új névvel mint feltétlenül megnevezendő objektum névével bővült az ábrázolt anyag; ezek 142 helyen szerepelnek. A 25%-os névbővítésen túl a nevek több mint 30%-át helyesebb névváltozattal ábrázoltuk, több név esetében pedig a korábbi hibás névelhelyezést korrigáltuk.

5. Tovább lépés az elméleti kutatásokban 1992-től az ELTE Térképtudományi (és Geoinformatikai) Tanszékén; az eredmények hasznosítása különböző kiadványokban. 1991 tavaszán az ELTE Térképtudományi Tanszékén lezajlott kandidátusi értekezésem (MÁRTON 1991) ún. munkahelyi vitája. Ez az új munkahely, ahová azután egyetemi oktatóként kerültem, az újabb kutatások sokkal szélesebb lehetőségét kínálta számomra a korábbiaknál. Még a kandidátusi dolgozatom mellékleteként elkészítettem A Jeges-tenger földrajzinév-tárát. Ez egyben az ICA Tengertérképezési Bizottságában vállalt „többnyelvű névtár” kutatási téma prototípusa lett. (Bemutatására az ICA 1993-as kölni konferenciáján került sor.) Ugyanakkor mintaként szolgált az ELTE Térképtudományi Tanszékén indított, hallgatók bevonásával folyó kutatásokhoz is, amelyekből diplomamunkák sora született (PECK 1993, KABAI 1993, SZABÓ 1994, TÓTH 1995, VAJDA 1995, DUTKÓ 1996). Ez az anyag akkori „végső” feldolgozását egy sajátos, elektronikus atlasz formájába történő kiegészítő átdolgozással, szintézissel nyerte el (DUTKÓ 2004). Ez a projekt újraindult 2011-ben. Tekintettel az azóta feltárt további forrásmunkákra, a napjainkban ingyen hozzáférhető digitális domborzati adatokra, valamint az eltelt időszak mélytenger-kutatási eredményeire, indokolt a teljes újrafeldolgozás. Az Északi-sarkai-óceán mintafeldolgozását ez alkalommal SZABÓ RENÁTA készítette el diplomamunkaként (2012). Doktori témájául az egész Világtenger feldolgozását választotta. Ebből internetes változat elkészítését tervezzük.

Tekintettel meghatározó jelentőségére, röviden ismertetem a prototípus, A Jeges-tenger földrajzinév-tára felépítését.

A névtár tengeráramlás- és szigetneveket nem, kizárólag térképi használatra javasolt, „kiemelt” tenger- (I. fejezet) és tengerfenék-domborzati (V. fejezet) neveket, valamint ezek forrásokban megtalált névváltozatait tartalmazza, amelyek számkódok alkalmazásával hierarchikus rendszert alkotnak (így kiderül, hogy mi minek a része).

Térképek segítik (1–4. térkép) a nevekkel jelölt objektumok lokalizálását, amely az objektumok típusának megfelelő: pontszerű objektumok (pl. fenékhegyek) esetében pont, vonalas objektumok (pl. selfvölgyek) esetében (görbe) vonal, felületek esetében (pl. medencék, fenéksíkságok) vonallal körbekerített terület. Ez a fajta feldolgozás nagy előrelépést jelent a korábbi (akár külföldi) névtárakhoz képest.

A névmutatók (II., III., VI. és VII. fejezet) a különböző írásrendszerek neveit elkülönítve tartalmazzák (latin és cirill betűs mutatók). A nevek eredetére vonatkozó információk a helyes írásmód eldöntéséhez nyújtanak segítséget (IV. és VIII. fejezet).

A IX. fejezet az akkor még egységesítettnek nem tekinthető földrajzi fogalmak és a nevekben használandó földrajzi köznevek jegyzékét tartalmazta, a forrásokban fellelt meghatározásokkal, megerősítve vagy elvetve a FÖLDI ERVIN által az FNB-nek 1979-ben betervezett anyag döntéseit.

A X. fejezet a feldolgozott forrásmunkák jegyzéke.

A névtár szerkezete tehát:

TENGEREK

1. térkép: Tengeri lehatárolások

2. térkép: A Jeges-tenger lehatárolása figyelembe véve a szerkezeti-morfológiai vonalakat is

I. fejezet: Tengernevek (Rendszertan)

II. fejezet: A tengernevek latin betűs mutatója

III. fejezet: A tengernevek cirill betűs (orosz nyelvű) mutatója

IV. fejezet: A tengernevek eredete

TENGERFENÉK-DOMBORZAT

3. térkép: A Jeges-tenger fenékdomborzata

4. térkép: Tengerfenék-domborzati képződmények határai és kódjai

V. fejezet: A tengerfenék-domborzati képződmények (Rendszertan)

VI. fejezet: A tengerfenék-domborzati nevek latin betűs mutatója

VII. fejezet: A tengerfenék-domborzati nevek cirill betűs (orosz nyelvű) mutatója

VIII. fejezet: A tengerfenék-domborzati nevek eredete

IX. fejezet: Földrajzi fogalmak (terminológia), Földrajzi köznevek (nómenklátúra)

X. fejezet: Feldolgozott atlaszok, térképek és más kiadványok (Forrás- és irodalomjegyzék)

Tanszékünkön mind a kutatás – újabb területek bevonásával –, mind a gyakorlati alkalmazás – különböző kiadványokban történő felhasználás révén – jelen van napjainkban is.

A standardizálás újabb lendületet vett 2001-től. Az ICA pekingi konferenciájára készítettem el a Standardization of undersea feature names / Tengerfenék-domborzati képződmények neveinek egységesítése 0. verzióját, amelyet DUTKÓ ANDRÁS átdolgozva –

készülő PhD-dolgozata anyagát is figyelembe véve – a 2003-as ICA-konferencián, a dél-afrikai Durbanben mutatott be.

Amennyiben a képződmények megnevezésének a fogalmi egységesítését tekintjük, ez részben hasonló a földrajzi nevek egységesítésével kapcsolatos kifejezések standardizálási törekvéseihez. Ennek előrehaladott állásáról BÖLCSKEI ANDREA (2013) számolt be. Esetünkben azonban ez kiegészül annak az igénynek a megjelenésével, hogy az így megalkotott magyar megfelelők földrajzi köznévként is használhatók legyenek, mint az már a FÖLDI-féle 1979-es előterjesztéskor is szempont volt. A feldolgozás híven követi a Monacóban sorozatként megjelenő angol + más nyelvű hasonló anyagokat, monacói kiadására azonban nem kerülhetett sor, mert hazánk – tengerünk nem lévén – sem a Nemzetközi Hidrográfiai Szervezetnek, sem pedig a Kormányközi Oceanográfiai Bizottságnak nem tagja. (Akkor még EU-tagok sem voltunk.) A Standardization of undersea feature names / Tengerfenék-domborzati képződmények neveinek egységesítése című összeállítás 2003-es változatának szélesebb körű publikálását az akadémiai doktori dolgozatomon (2010) alapuló könyvem, A Világtenger kartográfus szemmel (MÁRTON 2012: 281–318) megjelenése tette lehetővé.

A kutatások még a következő témákkal bővültek (csak azokat említem, amelyeknek [többnyelvű] helynévtani vagy standardizálási vonatkozásai vannak): Az ICA 2005-ös spanyolországi konferenciáján La Coruñában körvonalaztuk A tengerfenék-domborzati képződmények többnyelvű lexikona / The multilingual lexicon of undersea features projektet, amelynek leraktuk az alapjait. Valójában az előbb ismertetett Standardization of undersea feature names kiadványokon alapuló, fogalommegadáások (képződménymegnevezések) és szöveges meghatározások (definíciók) többnyelvű (angol, francia, spanyol, orosz, magyar) internetes változatáról van szó, amelyhez kapcsolódóan esetenként megjelenik a tárgyalt képződményt bemutató térkép is.

Ugyancsak 2005 óta foglalkoztat minket Az óceánok és tengerek határai / Limits of Oceans and Seas projekt, a monacói Special Publication 23. magyar változatának elkészítése, az ehhez kapcsolható témák vizsgálata. Ennek keretében diplomamunka készült az egész Világtenger területére az óceánok, tengerek és az ún. önálló tengerrészek (jelentős öblök, csatornák, szorosok, átjárók) lehatárolásairól és megnevezéseiről több nyelven, adatbázisba rendezetten (ERDÉLYI 2008). Ez nemcsak e munka térképi névanyagának és lehatárolásainak az újrafeldolgozását és a magyar névanyag megállapítását tűzte ki céljává, hanem – kiegészítőleg – mérvadó német és orosz forrásmunkák anyagának a feldolgozásával egyrészt a névanyag bővítését is eredményezte, másrészt kimutatta a lehatárolásban mutatkozó eltéréseket is.

Szintén ehhez a kérdéskörhöz kanyarodik vissza az a munka, amelynek első eredményei akadémiai értekezésem egyik fejezeteként születtek (MÁRTON 2010: 149–174). Ez az Északi-sarki-óceán és tengerei határainak pontos leírása a Limits of Oceans and Seas (IHO 1986) monacói kiadvány magyar fordításaként, az óceán területére elkészített leíró földrajzi mintafeldolgozás részeként. Ebben az esetben is része a munkának a korábban a magyar nyelvben nem létező földrajzi nevek megállapítása. Példaként nézzük az *Északi-sarki-óceán* határa egy szakaszának leírását:

„Az *Atlanti-óceán* irányában, Ny-ról K felé: Ny-on (a *Davis-szoros* és a *Labrador-tenger* határa, azaz) az é. sz. 60°-át jelölő szélességi kör mentén *Labrador* ÉK-i partja és *Grönland* Ny-i partja között; innen a sziget partjain K, majd ÉK felé az *Edvard Holm-fokig* [Kap Edvard Holm: 67° 51' É; 32° 11' Ny]; ahonnan (az *Izlandi-* és a *Grönlandi-tenger*

határáként) a *Dánia-szoroson* át egyenesen *Izland* legnyugatibb pontjáig, a *Bjargtangarig* [65° 30' 15" É; 24° 32' 20" Ny]; majd a sziget É-i és K-i partjai mentén a *Stokksnes-fokig* [64° 14' 25" É; 14° 57' 50" Ny]; innen (az *Izlandi-tenger* és az *Atlanti-óceán* központi területe határáként) a *Dániához* tartozó szigetcsoporthoz, a *Feröer Fugloy* szigetének legészakkeletibb, [62° 20' 35" É; 6° 14' 50" Ny] koordinátájú pontjához; ezt követően (a *Norvég-tenger* és az *Atlanti-óceán* központi területe határáként) a *Hebrida-selfnek* a *Shetland-szigetektől* ÉK-re lévő [61° É; 0° 53' Ny] koordinátájú pontjához; ahonnan (a *Norvég-* és az *Északi-tenger* határáként) az é. sz. 61°-át jelölő szélességi kör mentén *Norvégia* Ny-i partjáig, majd pedig ÉK, illetve K felé az eurázsiai kontinens partján a *Csukcs-félszigetig* húzódik a határ. A *Csendes-óceán* irányában, K-ról Ny felé: K-en a szibériai *Csukcs-félsziget* (kb.) [66° 33' É; 171° 04' Ny] koordinátájú pontjától az *Északi sarkkör* – (kb.) az é. sz. 66° 33'-ét jelölő szélességi kör – mentén az alaszakai *Seward-félsziget* (kb.) [66° 33' É; 164° 44' Ny] koordinátájú pontjáig, majd pedig ÉK, illetve K felé az észak-amerikai kontinens partján *Labradorig* húzódik a határ.”

Szintén az elméleti eredmények közé sorolható néhány konferenciameghívás, amelyek jelzik a hazai eredmények nemzetközi ismertségét és elismerését. Így vettünk részt 2007-ben a Bécsben The 13th International Seminar on the Naming of Seas and East Sea címmel megrendezett (MÁRTON–GERCSÁK 2007), majd 2008-ban a koreai Jeju szigetén The Third International Symposium on Application of Marine Geophysical Data and Undersea Feature Names címmel megtartott (MÁRTON–GERCSÁK 2008), illetve 2010-ben az ausztriai Tainachban The 10th UNGEGN Working Group on Exonyms Meeting címmel megszervezett (GERCSÁK 2011) összejöveteleken.

Ha az elméleti eredmények gyakorlati felhasználása terén felmutatható kiadványokról kívánunk számot adni, feltétlenül említést érdemel a Magyar nagylexikon (Akadémiai, később Magyar Nagylexikon Kiadó, Budapest, 1993–2004), amelynek 19 kötetében számos szócikk és térképek sora bizonyítja tanszékünk aktivitását. Ide kell sorolni GALÁCZ ANDRÁS Óceánok – sarkvidékek című könyvét 2003-ból; a 2004-ben megjelent és azóta több kiadást megért Topográf–Nyír-Karta-féle Nagy világatlaszt; a 2006-ban kiadott Csáládi világatlasz 2. kiadásának a Térkép-Faragó Bt. által készített atlasztérképeit és A Világtenger kartográfus szemmel című munkám névmutatóval is ellátott 40 oldalas atlaszmellékletét, A Világtenger térképeken-t (MÁRTON 2012: 319–358).

6. Összegző értékelés. A standardizálási törekvések (a névhasználat egységesítése) eredményeinek a felmérésére a tengerfenék-domborzati képződmények neveinek esetében a megjelenő térképek, atlaszok, földgömbök, egyszóval a kartográfiai kiadványok, valamint a földrajzi szak- és igényes ismeretterjesztő irodalom elemzése adhat módot.

A különböző térképkiadványok, elsősorban a földrajzi világatlaszok tengeri területeket is bemutató térképei alkalmazzák a névtudomány területén az ELTE-n (korábban részben a KV-nál) elért eredményeket, azaz egyértelműen pozitív a tapasztalat.

A földrajztudomány területén a kép már nem ilyen derűs, elég utalni a 2009-ben megjelent, SZABÓ LAJOS szerkesztette és már idézett munkára.

Egyértelmű eredmény a szöveges kiadványok területén csak a Magyar nagylexikon köteteinek természetföldrajzi szócikkeiben (és az ezekhez kapcsolódó térképeken) jelentkezik, ahol szintén kimutatható az ELTE Térképtudományi és Geoinformatikai Tanszékén folytatott oktatói-kutatói és volt hallgatói munkák pozitív hatása.

Hivatkozott irodalom

- BÖLCSKEI ANDREA 2013. Az „UNGEGN Glossary of Terms for the Standardization of Geographical Names” című terminusjegyzék magyar változatának elkészítéséről. *Névtani Értesítő* 35: 11–21.
- DUTKÓ ANDRÁS 1996. *A Világóceán földrajzinév-tára*. Szakdolgozat. ELTE TTK, Budapest. Kézirat.
- DUTKÓ ANDRÁS 2004. Az óceánfenék földrajzinév-tára és elektronikus atlasza. Doktori (PhD) értekezés. ELTE TTK, Budapest. Kézirat.
- ERDÉLYI HANNA 2008. *Tengerek határai. A Világtenger terület-lehatárolási rendszereinek összehasonlítása és térinformatikai feldolgozása*. Szakdolgozat. ELTE IK, Budapest. Kézirat.
- FÖLDI ERVIN 1979. Előterjesztés a tenger alatti domborzati nevekről. *FNB 32. ülés jegyzőkönyve*. Budapest. Kézirat.
- GERCSÁK GÁBOR 2011. English exonyms of geographical names of Hungary. In: JORDAN, PETER – BERGMANN, HUBERT – BURGESS, CAROLINE – CHEETHAM, CATHERINE eds., *Trends in Exonym Use: Proceedings of the 10th UNGEGN Working Group on Exonyms Meeting*. Verlag Dr. Kovac, Hamburg. 261–268.
- HALTENBERGER MIHÁLY 1965. *Tengerészeti földrajz*. Műszaki Könyvkiadó, Budapest.
- KÉZ ANDOR 1952. A víz természeti földrajza. In: BULLA BÉLA szerk., *Általános természeti földrajz I*. Tankönyvkiadó, Budapest. 354–531.
- KABAI ZOLTÁN 1993. *Az Északi-Csendes-óceán földrajzinév-tára*. Szakdolgozat. ELTE TTK, Budapest. Kézirat.
- KOCH NÁNDOR 1960. A tenger. In: TASNÁDI KUBACSKA ANDRÁS szerk., *A Föld*. Gondolat Kiadó, Budapest. 211–239.
- KURUCZ ANDOR 1982. *Tengerek földrajza*. Műszaki Könyvkiadó, Budapest.
- IHO 1986. = International Hydrographic Organization 1986. *Limits of Oceans and Seas*. Special Publication 23. International Hydrographic Bureau, Monaco.
- MÁRTON MÁTYÁS 1985. *Az óceán- és tengerfenék domborzata. Tenger alatti felszínek ábrázolása kisméretarányú térképeken*. Egyetemi doktori értekezés. ELTE TTK, Budapest. Kézirat. <http://lazarus.elte.hu/hun/dolgozo/marton/doktori/d-00tart.htm>. (2014. 04. 05.)
- MÁRTON MÁTYÁS 1986. A tengerfenék domborzatának nevei. *Geodézia és Kartográfia* 38/3: 180–185.
- MÁRTON MÁTYÁS 1987. Az óceán- és tengerfenék képződményeinek földrajzinév-tára. *Geodézia és Kartográfia* 39/1: 39–43.
- MÁRTON MÁTYÁS 1989. Tengerfenék-képződmények földrajzinév-tára. In: BALOGH LAJOS – ÖRDÖG FERENC szerk., *Névtudomány és művelődéstörténet. A IV. Magyar Névtudományi Konferencia előadásai Pais Dezső születésének 100. évfordulóján*. A Magyar Nyelvtudományi Társaság Kiadványai 183. Magyar Nyelvtudományi Társaság, Zalaegerszeg. 139–143.
- MÁRTON MÁTYÁS 1990. *Előterjesztés a tengerfenék-domborzati nevek megváltoztatásáról*. Kartográfiai Vállalat, Budapest. Kézirat. <http://lazarus.elte.hu/hun/dolgozo/marton/fnb/tart.htm>. (2014. 04. 05.)
- MÁRTON MÁTYÁS 1991. Tengervízzel fedett felszínek ábrázolása kisméretarányú térképeken. Kandidátusi értekezés. Budapest. Kézirat. <http://lazarus.elte.hu/hun/dolgozo/marton/kandidat/ktart.htm>. (2014. 04. 05.)
- MÁRTON MÁTYÁS 1992. A magyar tengerfenék-domborzati nevek megalkotásáról. *Névtani Értesítő* 14: 84–116.

- MÁRTON MÁTYÁS 2007. A tengerföldrajzi névadás (magyar, angol és német példákkal). *Geodézia és Kartográfia* 59/10–11: 49–57.
- MÁRTON MÁTYÁS 2010. *A Világtenger (A térképezéstől a komplex leírásig)*. MTA doktori értekezés. Budapest. Kézirat. <http://lazarus.elte.hu/hun/dolgozo/marton/dsc/dsc.pdf>. (2014. 04. 05.)
- MÁRTON MÁTYÁS 2012. *A Világtenger kartográfus szemmel*. ELTE Informatikai Kar, Budapest.
- MÁRTON MÁTYÁS – GEDE MÁTYÁS – ZENTAI LÁSZLÓ 2008. Föld- (és ég-) gömbök 3D-s előállítása. Virtuális Földgömbök Múzeuma és digitális virtuális restaurálás. *Geodézia és Kartográfia* 60/1–2: 36–42.
- MÁRTON MÁTYÁS – GERCSÁK GÁBOR 2007. The naming of seas, maritime features and currents (Examples in English, German and Hungarian). In: *The 13th International Seminar on the Naming of Seas and East Sea*. University of Vienna, Vienna. 6–20.
- MÁRTON MÁTYÁS – GERCSÁK GÁBOR 2008. Overview of Hungarian research in the standardization of undersea feature names. In: *The Third International Symposium on Application of Marine Geophysical Data and Undersea Feature Names*. The Korean Cartographic Association, Seoul. 37–51.
- MÁRTON MÁTYÁS – PLIHÁL KATALIN 2010. Magyar föld- és éggömbök. *Geodézia és Kartográfia* 62/9: 13–24.
- PECK MÓNKA 1993. *Az Északi-Atlanti-óceán földrajzinév-tára*. Szakdolgozat. ELTE TTK, Budapest. Kézirat.
- RICHARD, JULES 1912. *Oceánográfia*. Kir. Magyar Természettudományi Társulat, Budapest.
- SZABÓ LAJOS 2009. A tengeri és óceáni medencék kialakulása. In: SZABÓ LAJOS szerk., *Tengerek és óceánok földrajza*. Dialóg Campus Kiadó, Budapest–Pécs. 15–36.
- SZABÓ LÁSZLÓ (UDVARHELYI KÁROLY nyomán) 1968. A víz földrajza. In: SZABÓ LÁSZLÓ szerk., *Általános természeti földrajz*. Tankönyvkiadó, Budapest. 515–623.
- SZABÓ LÚCIA 1994. *A Déli-Atlanti-óceán földrajzinév-tára*. Szakdolgozat. ELTE TTK, Budapest. Kézirat.
- SZABÓ RENÁTA 2012. *Az Északi-sarki-óceán tengerfenék domborzati többnyelvű földrajzinév-tára*. Szakdolgozat. ELTE IK, Budapest. Kézirat.
- SZABÓ VIRÁG 2010. *Tengeri területek térképi magyar névanyagának fejlődéstörténeti vizsgálata XIX. és XX. századi földgömbök alapján*. Szakdolgozat. ELTE IK, Budapest. Kézirat.
- TÓTH KATALIN 1995. *A Déli-Csendes-óceán földrajzinév-tára*. Szakdolgozat. ELTE TTK, Budapest. Kézirat.
- VAJDA ÁGNES 1995. *Az Indiai-óceán földrajzinév-tára*. Szakdolgozat. ELTE TTK, Budapest. Kézirat.

MÁRTON MÁTYÁS
Eötvös Loránd Tudományegyetem
Informatikai Kar

MÁTYÁS MÁRTON, Hungarian results of the standardization of undersea feature names

The author of the present paper, a cartographer, has studied all sorts of questions in relation to geographical names for the correct representation of seas. Determining and handling the Hungarian names for maritime features raise questions that are identical with those relating to land objects: spelling, standardization, determining “official” names, managing name changes, compiling

gazetteers, etc. The author's ongoing research in maritime geographical names is based on his experience with compiling the Gazetteer of Hungary II between 1976 and 1981 as well as his subsequent studies on managing geographical names (1979–1985). The present paper gives an overview of the author's research results of the past thirty years. The results of the standardization of undersea feature names can easily be checked by analyzing the names appearing in cartographic products (in published maps, atlases, and on globes), in professional books on geography and in higher-level popular geographical publications. It is certain that various cartographic publications, mainly geographical world atlases displaying also the sea-covered areas, use the linguistic-cartographic results produced at Eötvös Loránd University (ELTE) and formerly at the office of the national Cartographia Enterprise. However, the picture is less positive when we observe the use of standardized names by geographers. As for textual publications, the results of the research concerned can be demonstrated only in those entries of the Magyar Nagylexikon (1993–2004) in which physical geographical descriptions and related maps are both given. In these cases, the positive influence of the work of researchers, educators and former students at the Department of Cartography and Geoinformatics of ELTE University is evident.